

Bezoek

In een land hier ver vandaan ligt een hoge berg. Boven op die berg ligt een klein dorpje. Het heet Zilverentorendorp. Alles in Zilverentorendorp is klein: de huizen, de auto's, de fietsen en bovenal de bewoners zelf. Dat komt doordat zij allemaal pinkels zijn. Zilverentorendorp ligt namelijk in Pinkeltjesland.

Uit de tuin van een van de huisjes klinkt een vrolijk geneurie. Het is Pinkeltje. Hij is druk in de weer met het opbinden van de bonenstruiken aan lange stokken.

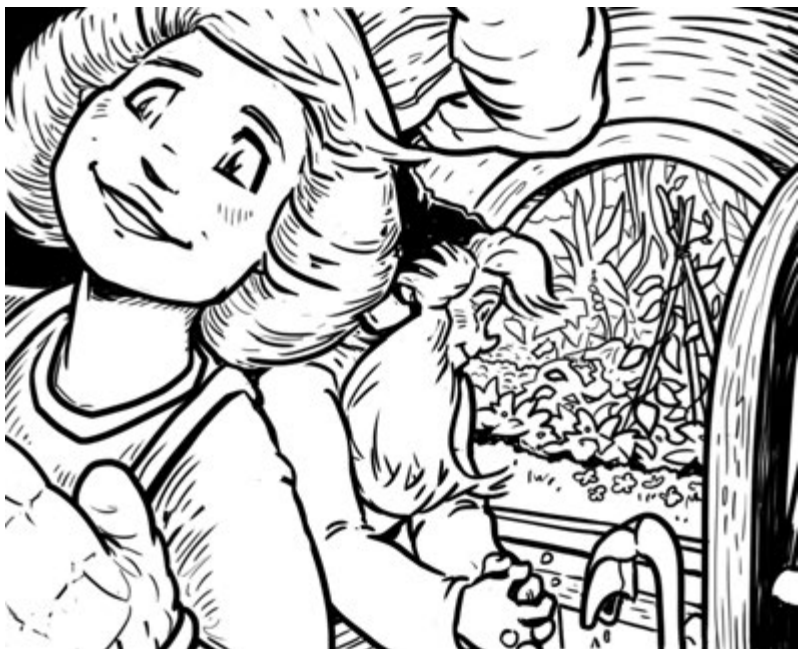
'Pinkeltje!' klinkt een heldere stem vanuit het huisje. 'De thee is klaar. Kom je zo gezellig een kopje drinken?'

'Ik kom eraan!' roept Pinkeltje. Hij snuift. Uit het huisje drijft een heerlijke geur zijn neus binnen.

'Maar Pinkelotje, wat ruikt daar zo verrukkelijk?' vraagt Pinkeltje als hij de drempel van de keukendeur overstapt.

'Ik heb een taart gebakken,' zegt Pinkelotje triomfantelijk.

Pinkeltje knipoogt. 'Maar ik ben toch nog helemaal niet jarig?'

‘Nee, daar is die taart ook helemaal niet voor, gekkie,’ lacht Pinkelotje. ‘We krijgen zo bezoek! Ben je dat soms vergeten?’

‘O ja, dat is waar ook,’ zegt Pinkeltje. ‘Wolkewietje komt op visite.’

Hij gaat gauw zijn handen wassen onder de keukenkraan. De randen van zijn nagels zijn zwart van de aarde. Dat komt doordat hij de hele ochtend in de tuin heeft gewerkt. Die tuin is zijn grote trots.

‘Hallo!’

Vanuit de voortuin klinkt een bekende stem.

‘Daar zal je Wolkewietje al hebben,’ zegt Pinkelotje en ze loopt naar de openstaande voordeur. Pinkeltje droogt net zijn handen af.

‘Nee, maar!’ hoort hij Pinkelotje buiten roepen. ‘Wat een leuke verrassing is dit!’

Pinkeltje rent naar de voordeur. Hij is dol op verrassingen. Vooral als het leuke verrassingen zijn.

Zijn verbazing is groot als hij in de voortuin niet alleen zijn oude vriend Wolkewietje ziet staan, maar ook Paulien, het nieuwsgierige meisje dat in huize Hoera in Nederland woont. Dat is lang geleden!

‘Paulien!’ roept Pinkeltje uit. ‘Paulien Vrolijk! Dat is nu echt wat je noemt een leuke verrassing!’

‘Hoi Pinkeltje,’ zegt Paulien. ‘Ja, toevallig kwam Wolkewietje weer eens op bezoek. We hadden het erover dat het alweer zo lang geleden is dat ik in Pinkeltjesland was. En omdat Wolkewietje nog een beetje toverkracht overhad, besloten we om mij weer zo klein als een pinkel te toveren, zodat ik met hem mee kon gaan. Ik hoop dat ik gelegen kom?’

‘Gelegen?’ zegt Pinkeltje verbaasd. ‘Maar je staat toch gewoon rechtop?’

‘Haha, die Pinkeltje,’ hikt Wolkewietje van de lach, ‘gelukkig ben je je gevoel voor humor nog niet verloren!’

‘Kom maar binnen allemaal,’ zegt Pinkelotje, ‘hoe meer zielen, hoe meer vreugd.’

‘Wat ruikt het hier lekker,’ zegt Paulien verrukt, ‘is dat verse appeltaart?’

Pinkeltje knipoogt. ‘Nou en of,’ zegt hij. ‘De lekkerste appeltaart die er bestaat. Want Pinkelotje heeft hem gebakken...’ Hij slaat een arm om Pinkelotje heen en geeft haar een zoen. ‘Wat is het heerlijk om weer eens een tijdje thuis te kunnen zijn,’ verzucht hij. ‘Avonturen beleven is leuk, maar

er gaat toch niets boven een gezellige tijd met familie en vrienden!’

Pinkelotje snijdt de taart aan terwijl Pinkeltje de thee in de kopjes schenkt.

‘Aanvallen!’ roept Wolkewietje blij als er een flink stuk taart voor zijn neus staat.

‘Pas op hoor, die taart kan nog een beetje warm zijn,’ waarschuwt Pinkelotje. ‘Hij komt zo uit de oven.’

Wolkewietje prikt gretig een enorm stuk taart op zijn vorkje en steekt het in zijn mond. ‘Dat valt reuze mee,’ zegt hij met volle mond. De kruimels vliegen in het rond.

‘Je mag niet met volle mond praten,’ zegt Paulien.

‘Hoezo niet?’ zegt Wolkewietje met malende kaken.

‘Dat is onbeleefd,’ vindt Paulien. ‘Met volle mond praten mag niet.’

Wolkewietje kauwt stevig en slikt het laatste restje van het stuk taart door. ‘Wat gek,’ zegt hij verbaasd. ‘Met volle mond praten is bij ons op de Wolkenweide juist een teken van respect.’

‘Met volle mond praten is een teken van respect?’ Paulien trekt haar wenkbrauwen op en legt haar vorkje neer naast haar bord.

‘Dat geloof ik niet.’

‘Waarom niet?’ Nu is Wolkewietje verbaasd. ‘Op de Wolkenweide is het heel normaal om met volle mond te praten. Omdat je dan heel snel kunt zeggen dat je het eten lekker vindt. Als je daarmee wacht tot je mond leeg is, betekent dat juist dat je lang hebt moeten nadenken of je het wel lekker vindt. Dát noem ik pas onbeleefd!’

Paulien kijkt niet-begrijpend van Wolkewietje naar Pinkeltje en Pinkelotje. Pinkeltje haalt zijn schouders op. ‘Tja, gewoontes en gebruiken zijn nu eenmaal niet overal hetzelfde.’

Toen ik bijvoorbeeld in Nederland woonde, gingen de mensen elke dag al om halfzes ’s avonds eten.’

‘Ja, natuurlijk, dat is toch normaal?’ zegt Paulien verbaasd.

‘Nou, niet als je uit Pinkeltjesland komt,’ zegt Pinkeltje. ‘Hier zijn we gewend om pas veel later aan tafel te gaan.’

Paulien zet grote ogen op. ‘Echt?’

Pinkelotje knikt instemmend. ‘In Pinkeltjesland eten we meestal niet vóór acht uur ’s avonds.’

‘Echt niet?’

Pinkeltje lacht. ‘Echt niet.’

‘Nou, dan zou ik allang veel te veel honger hebben,’ zegt Wolkewietje, opnieuw met volle mond. ‘Op de Wolkenweide eten we ook altijd al om halfzes,’ zegt hij met een knipoog naar Paulien. ‘Net als bij jou thuis dus!’

‘Zie je?’ zegt Pinkeltje. ‘Sommige gewoontes verschillen en andere gewoontes komen overeen met elkaar. Het hangt er maar van af waar je bent. En met wie!’

‘Maar één ding is overal hetzelfde,’ zegt Pinkelotje. ‘En dat is hoe gezellig het is om samen met je vrienden te eten!’

En daar is iedereen het mee eens.

Een slak zonder huisje

Iedereen heeft een buik vol appeltaart. ‘Tijd om even de benen te strekken. Wie gaat er mee een wandeling maken?’ vraagt Pinkeltje. Daar voelen Paulien, Wolkewietje en Pinkelotje ook wel wat voor. Goedgemutst gaat het gezelschap op weg.

Meestal is het mooi weer in Pinkeltjesland en vandaag is geen uitzondering. De zon schijnt en talloze bloemen richten hun gekleurde kopjes naar boven.

‘Ik heb het hier wel gemist,’ zegt Paulien verheugd. ‘Wat is het toch fijn om weer eens in Pinkeltjesland te zijn.’

‘Dat rijmt,’ zegt Pinkelotje, ‘en als het rijmt, dan is het waar!’ Ze zijn nog maar net op pad als ze langs de kant van de weg, tussen de vergeet-mij-nietjes, een kleine naaktslak zien zitten. Paulien schrikt. ‘Wow! Wat een reusachtige slak!’

‘Paulien, vergeet niet dat ik je heb betoverd! Je bent verkleind tot het formaat van een pinkel,’ zegt Wolkewietje. ‘Maar alle insecten

en andere kruipdieren in Pinkeltjesland hebben hetzelfde formaat als in mensenland...’

‘O ja,’ zegt Paulien, ‘dat is waar ook. Ik was het bijna vergeten. Ik ben hier echt al te lang niet meer geweest.’

De naaktslak lijkt verrast als hij Pinkeltje en de rest opmerkt. ‘Oef!’ roept het slijmerige dier. ‘Ik schrok me een hoedje! Ach, hoor mij nou. Hád ik maar een hoedje!’

‘Dag slak,’ zegt Pinkeltje, ‘waarom schrik je zo? Dat hoeft toch helemaal niet?’

‘Ja, maar ik... ik weet niet, ik voel me een beetje bloot!’

‘Maar... je bent toch een naaktslak? Dan hoor je toch... bloot te zijn?’ vraagt Pinkeltje verbaasd.

‘Nou, officieel niet...’ mompelt de slak. ‘Dat is het hem nou juist. Ik ben eigenlijk geen naaktslak. Ik ben een huisjesslak, maar ik ben mijn huisje kwijt...’

‘Nee, maar,’ zegt Pinkeltje. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Ik weet het ook niet precies,’ zegt de naakte huisjesslak bedroefd. ‘Toen ik vannacht ging slapen, had ik het nog. Maar toen ik vanochtend wakker werd, was het ineens weg. Ik heb het zo koud...’

‘Pinkeltje,’ zegt Pinkelotje, ‘waarom hol jij niet even gauw terug naar ons huisje, om een dekentje voor... hoe heet je eigenlijk?’

‘Haiku,’ zegt de huisjesslak zacht. ‘Haiku Huisjesdrager.’

‘...om een dekentje voor Haiku Huisjesdrager te halen. Zodat hij het in elk geval niet meer zo koud heeft.’

Pinkeltjes mond valt open. ‘Meneer Huisjesdrager? Maar ik herkende je helemaal niet zo zonder je huisje! Ik heb je ooit uit de rivier geholpen, weet je dat nog? Ik zal meteen een dekentje voor je gaan halen!’

Zo vlug als zijn beentjes hem dragen kunnen, snelt hij terug naar hun huisje. Als hij daar aankomt, opent hij de dekenkist in het slaapkamertje en haalt er een dik winterdekbed uit. ‘Ziezo,’ mompelt hij bij zichzelf. ‘Deze deken lijkt me warm genoeg.’

Even later is hij weer terug bij zijn vrienden en Haiku Huisjesdrager. Voorzichtig legt hij de deken om het slijmerige beestje heen.

‘Dank je wel, Pinkeltje,’ zegt de slak, ‘ik krijg het meteen alweer wat warmer.’

‘Maar hoe ben je je huisje in vredesnaam kwijtgeraakt?’ vraagt Pinkeltje. Hij kijkt naar Wolkewietje. ‘Wolkewietje, ik neem aan dat dit niet een van jouw grapjes is geweest, toch?’

Wolkewietje kijkt hem verschrikt aan. Het wolkenmannetje is een echte grappenmaker en staat erom bekend dat hij mensen en dieren graag in de maling neemt. Daar is hij al eens mee in de problemen gekomen: koning Kumulus, de baas van de Wolkenweide waar Wolkewietje woont, heeft hem een tijdje weggestuurd. Dat deed hij voor straf, zodat Wolkewietje kon nadenken over de gevolgen van zijn grapjes.

‘Nee, Pinkeltje,’ zegt Wolkewietje heel serieus. ‘Ik heb zijn huisje niet stiekem voor de grap verstopt. Ik zie daar de humor ook niet van in.’

‘Dat dacht ik eigenlijk ook al,’ zegt Pinkeltje. ‘Het zou ook wel een erg gemeen grapje geweest zijn.’ Hij kijkt naar de verdrietige slak. ‘Maar waar is het dan gebleven? Kan het zijn dat je het per ongeluk verloren bent?’

‘Dat denk ik niet,’ zegt Haiku. ‘Zoals je wel begrijpt, beweeg ik me niet zo snel voort. Ik ben tenslotte een slak. En als ik mijn

huisje onderweg zou zijn verloren, dan had ik dat heus wel gemerkt. Nee, ik weet zeker dat iemand het van me heeft gestolen. Terwijl ik lag te slapen...'

'Wat gemeen,' zegt Pinkelotje sip. 'Kunnen we niet wat doen?'

'Waar denk je aan?' vraagt Wolkewietje.

'We zouden het huisje kunnen gaan zoeken,' zegt Paulien.

'Maar ja, waar moeten we dan beginnen?'

'Goede vraag,' stemt Pinkeltje in, 'Haiku, heb je enig idee wie... of wat...'

Haiku zucht en denkt even na. Dat duurt vrij lang. 'Ik denk een vogel,' zegt hij dan. 'Als er al een dier is waar ik van te vrezen heb, dan is het de vogel.'

'Ik weet dat er vogels zijn die graag slakken eten als tussen-doortje,' zegt Pinkeltje. 'Maar Pinkeltjesland ligt op zo'n hoge berg, dat de meeste vogels hier niet komen... Behalve...'

Op dat moment zweeft er een zwarte schaduw over het gezelschap heen. Meteen kijkt iedereen omhoog. Het is een grote, zwarte vogel die hoog boven hen in de lucht zweeft.

'Alle puntmutsen op een stokje...' brengt Pinkeltje uit. 'Dit... dit lijkt me geen toeval!'

Even snel als de grote, zwarte vogel boven hen verscheen, is hij weer verdwenen.

'Denk je... denk je dat dat misschien de huisjesdief kan zijn?' vraagt Wolkewietje. 'Het is wel toevallig dat meneer Huisjesdrager hier zijn huisje kwijt is en dat er net een grote vogel boven Pinkeltjesland verschijnt, terwijl dat maar zelden gebeurt.'

Pinkeltje wuift zijn opmerking weg. 'Laten we geen dieren valselijk beschuldigen. Dat er weleens vogels zijn geweest die het

op een slak voorzien hadden, wil nog niet zeggen dat alle vogels dat doen.'

'Weet je wat?' zegt Pinkelotje. 'We maken gewoon onze wandeling door Zilverentorendorp af, maar houden onze ogen en oren extra goed open. Misschien vangen we iets op waarmee we het huisje kunnen terugvinden.'

'Dat klinkt als een goed idee. Laten we om te beginnen eerst maar eens zoeken naar een aanwijzing,' zegt Pinkeltje. 'Je bent een geboren speurneus, Pinkelotje. Net als ik!'

'Dank jullie wel voor de hulp,' zegt Haiku Huisjesdrager. 'Als ik niet zo traag was, dan zou ik jullie wel vergezellen. Maar ik trek me liever terug, veilig tussen de bloemen. Hier kan ik goed nadenken over hoe het verder moet... Als jullie me zoeken, dan kunnen jullie me hier vinden.'

'Dat zullen we onthouden,' zegt Pinkeltje. 'En als we je huisje niet terugvinden, verzinnen we een andere oplossing. Beloofd!' Dan vervolgen ze hun weg.

